

Ex tali genere & differentia non constituerit infinita essentia: ergo simpliciter repugnat infinita essentiam ut sic ex genere & differentia componi. Quocumque, sicut in Deo possit concepi aliqua ratio communis, saltem analogia, Deo & creaturis, & aliqua ratio determinata, & propria Dei, non tamē possunt in Deo concepi ratio determinabilis & ratio determinans ita praeceps, ut neutra in altera essentialiter includatur: est enim hic modus compositionis proprius rei finita, qua ex vi sua differentiae constitutioe includit limitatā ac praecepsā aliquam perfectionem, sed illa determinatio simpliciter modo concienda est, ad eum ut deliciet modum, quo supra explicuius determinacionem cōceptuum trascendent alium ad conceptus magis determinatos.

XXXIII. Et iuxta hāc rationem (qua pro capacitate materialis est sine dubio sufficiens) explicari facile potest quedam ratio, quae sepe Divers Thomas vñtatur, quae alioquin difficilis existimatur. Probat. n. Deum non constare genere: quia si aliquod esset genus ad Deum, maximē ens: ens autem non est genus. Prior autem propositione facile nobis fundari potest, quia si aliquis conceptus esse posset communis Deo & creaturis, certē maximē ens, B quod facile ex supra dictis de analogia entis, ostē di potest: nam ratio in ente facta habet locum in substantia, & in quolibet alio praedicto communite; q̄ si ea non obstante, daretur aliquod genus vniuersitatis, etiam esse fiet vniuerso Deo & creaturis. Rursus, sicut ens includitur in quocunque determinante ipsum, ita quilibet conceptus communis Deo includitur in quoconque determinante ipsum ad rationem Dei: vel ergo nullum est genus ad Deum; vel certē primū genus erit ipsum ens. D. Thom. autem ipsum ex eo probat illam maximam, quod esse est quidditas Diversens aut significat esse. De qua probatione Caiet. & Ferrar. locis citatis, & Soto cap. de Substantia, multa dicunt: ergo verò censio in virtute contiene rationem factam, & hoc modo habere efficaciam, nam esse Dei ut sic dicit totam quidditatem Dei, ita ut in quoconque proprio & simplicissimo conceptu illius esse includatur tota perfectio essentialis Dei, & idē si ens non est genus: nullum est genus ad Deum.

Similiter iuxta p̄adictum discursum probabilitatem habet ratio, qua præseruit vñtatur Duran-
dus ad probandum Deum non esse in prædicamen-
to, scilicet, quia Deus secundum propriam, C
essentiam, & cōstitutuam rationem suam non
dicit præcīam perfectionem vnius Prædicamen-
ti, sed omnia includit, formaliter quidem rōnes
plurimi eminēre aut omnī. Nō q̄ rōnes aliquā Prædicamentales vt sic, in Deo formaliter repe-
nitur: nam vt cōstituitur in Prædicamento, inclu-
dit limitationē & imperfectionē: quō dixit Dio-
nys. c. 1. de diuin. nom. Dei esse supra substantiā,
& August. 7. de Trinit. cap. 5. Deum dici abusuē
substantiā, sed q̄ formales rōnes & denominatio-
nes aliquorū Prædicatorū, sūm abstractiorē
rōnem, & analogā cōuenientiā, tribuātur Deo cū
proprietate. Quā cōuenientia analoga interdum
est cum primis generibus Prædicatorum, ut
maximē constat in substantiā & relatione, interdū
cū aliisque speciebus, vt esse sapientē, iustū, &c.
Quā locū locutus est Aug. in priori loco citato

A ex 5. de Trinit. quod latē prosequitur serm. 38. de tempore. Alio vero Prædicamenta, neque huicmodo di cōuenientia habet cū Deo, sed solum cū ēter in Deo cōtinetur, solumq; per metaphorā ei attribuuntur. Ob hāc ergo cām, & infinitam eminen-
tiā illius rationis cōstitutiūtū Dei non potest defini-
nisi ad aliquod Prædicamentū, sed supra omnia,
& extra omnia est tanquam fons omnium.

Denique ex eadem ratione facile responderetur ad fundamentū contrariae sententia: quāvis enim aliqua rationis constitutio possit in Deo exigitari, nō tamē hēc, quā est per compositionem generis & differentiae: non quāvis rebus creatis genus & differentia ex natura rei distinguuntur, sed quia di- cūt rationes ita præcisas ac limitatas, ut repugnet diuina infinitati & simplicitati. Nam ex infinitate primario prouenit, ut in Deo concepi nō possit propria ratio generis, & differentiae, & consequen- ter, quōd tantū sit Dei simplicitas, ut non solum secundum rem, sed etiam secundum rationem, propriam compositionem excludat.

XXXV.
Opposita
sententia fun-
damēto ta-
ctis.

SECTIO V.

Quaratione demonstrari possit non esse in Deo compositionem accidentalem.

Ixiūs de substantiālibus, & essen-
tialibus cōpositionib; superest
dicendū de accidentali. In qua re
licet aliqui Philosophi errau-
rint, tribuentes Dei quādam acci-
dentiā, ut refert D. Thom. i. cont. Gent. c. 23; ex D. Thom.
Comm̄. i. 2. Metaph. tex. 49. Nihilominus eu-
dēti ratione ostendit pōt in Deo nullum esse acci-
dēs. Quod nō solum Theologi, & Patres Eccle-
siā docuerunt, sed eti meliores Philosophi, ut vide-
re licet apud Cyrillum Alex. lib. i. 1. Thelaufi, &
Greg. Nissen. homil. 5. in Cantica, & Aug. 5. de
Trinit. c. 4. & seq; & 7. de Trinit. cap. 5. & ferm.
38. de tempore, & Leonem Pap. epist. 93. cap. 5.
Sumit etiam ex Arist. & Cōmentatore, 12. Me-
taph. quos in tra citabimis, tractando de alis in-
telligentiis. Ut autem ratione probetur conclusio,
supponendum est, fermonem esse de accidenti
physisco, & intrinsecē inherente, nam denomina-
tiones extinseccē nihil ad rem p̄äsentem fa-
ciunt, ut ex dicendis confablit.

In Deo nul-
lum accidē-
tē potest.

D. Thom.
Comm̄. ior.

Cyrillus.
Nissen.
Aug.
Leo Pap.

Prima ratio.

Prima ratio huius veritatis sumi potest ex iis
qua supra diximus de perfectione Dei: nā ex
eo q̄ Deus est sumū esse p̄ essentiam, ostendimus
sequi ipsum esse summē perfectū ex vi talis
esse, ergo non est capax accidentium quibus perficiatur.
Ut enim recte dixit Cyrillus supra; Perfecto
ex se ipso nihil potest accidere; substantia vero
Dei ex se ipso perfecta est; nihil ergo ei accedit, nā
accidens idē addi solet essentiā, quia essentia ta-
lis est cui aliqua perfectio deest, quia per accidē-
suppletur. Dices, perfectio aliquas esse in Deo
rāntum eminenter, per essentiam Dei ut substantia
infinita est, & ideo posse vñtrū illā substanciā
per accidentia perfici, ut illas perfectio-
nes etiā formaliter habeat, in quo nō augebitur perfectio
diuina substantiā intensiū, sed extensiū tan-
tum,

II.